

дилъ да напише за потомството дѣлата на свойтъ народъ. Отъ туй тѣхната исторія е останѣла да ся пише по каприциѣтъ, невѣжеството и прѣдразсудкыѣтъ на врѣмето, и то, отъ писатели, поголѣмата часть отъ които сѣ были или тѣхны врагове или съперници. И понеже славенитѣ сѣ были повече земледѣлци, тѣхното име често е бывало пропушано съ глухо прѣзрѣніе отъ тѣзи историцы, които сѣ гледали войнѣжѣ и завладѣніята като най-высшкѣ и единственнѣ славѣ на челоуѣка. Тѣ си живѣли тихъ домашенъ животъ, и когато нуждата ги принуждавала да ся подигнѣтъ срѣщо лютѣжѣ жестокость и несносното тиранство, тѣ сѣ ся дигали и съ отчаяніе хващали сѣкыритѣ си, натягали лѣковетѣ си, та принуждавали притѣснителитѣ си на миръ. Но никакъ не ся ни погрыжвали да записватъ таквызито свои дѣла; тѣ сѣ извършвали чудеса съ искусството и храбростыѣтъ си въ боеветѣ, но или не сѣ знаели, или отъ варварско велемудріе не въспріемали да пишаватъ исторіѣжѣ, чрѣзъ коѣто да о-